

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 czerwca 2014 r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pełnomocnik (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. B. na rzecz mocodawcy kwoty 6.905,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.711,88 zł od dnia 12 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w łącznej kwocie 1.288,56 zł.

W uzasadnieniu pisma wszczynającego niniejszy proces pełnomocnik powodowego funduszu wskazywał, iż dochodzona od pozwanej wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez S. B. z (...)Bank S.A. z siedzibą w W. – obecnie (...) Bank S.A. – (z wierzycielem pierwotnym) w dniu 26 sierpnia 2008 r. umowy kredytu o numerze (...). Pozwana nie wywiązywała się z warunków umowy, w związku z czym wierzyciel wypowiedział powyższą umowę w dniu 25 lipca 2010 r. Na dochodzoną należność składa się kwota 3.524,46 zł z tytułu zaległej części kapitału, kwota 3.187,42 zł z tytułu sumy odsetek naliczonych od dnia następnego po dacie wypowiedzenia umowy do dnia wytoczenia powództwa, a nadto kwota 193,94 zł z tytułu kosztów dochodzenia zaległej należności (koszty upomnień i wezwań), naliczonych zgodnie z warunkami umowy.

Jako datę wymagalności roszczenia wynikającego z umowy kredytu o numerze (...) strona powodowa wskazała termin płatności ostatniej raty kredytu, tj. dzień 26 sierpnia 2013 r., przy czym oświadczyła, iż data ta wynika ze zgodnego oświadczenia woli stron w zakresie terminu udzielonego kredytu.

Pełnomocnik (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. podniósł następnie, że w 7 grudnia 2012 r. (...)Bank z siedzibą w W. dokonał przelewu przysługującej mu wobec pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Strona powodowa wezwała pisemnie S. B. do zapłaty należnej kwoty, informując ją jednocześnie o zawartej umowie cesji.

Postanowieniem wydanym w dniu 30 czerwca 2014 r. referendarz sądowy orzekający w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego L.– w sprawie sygnaturze akt VI Nc-e (...) – stwierdził brak podstaw do wydania w niniejszej sprawie nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w S., procedując w tej mierze na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c.

Zarządzeniem Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w S., wydanym w dnia 9 lipca 2014 r., niniejsza sprawa została skierowana do postępowania uproszczonego.

W piśmie procesowym wniesionym dnia 31 lipca 2014 r. reprezentujący powoda pełnomocnik wniósł pozew na formularzu urzędowym, w którym podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, a ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu od pozwanej na rzecz powoda kosztów uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 3 września 2014 r. od powoda nikt się nie stawił –pełnomocnik powoda został wówczas prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

Od strony pozwanej nikt się wówczas nie stawił – pomimo należytego zawiadomienia tej strony o terminie rozprawy. S. B. nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności. Zaszły zatem warunki do wydania przez Sąd wyroku zaocznego (por. art. 339 § 1 k.p.c.).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 sierpnia 2008 r. S. B. zawarła z (...)Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego w kwocie 5.000,00 zł, oprocentowanego według zmiennej stopy procentowej, przy czym w owej umowie jej strony zastrzegły, iż oprocentowanie nie może być większe niż wysokość odsetek maksymalnych określonych w kodeksie cywilnym. Pozwana zobowiązana była do spłaty kredytu w 60 ratach w wysokości 137,72 zł każda z nich; płatność pierwszej raty ustalono na dzień 25 września 2008 r., zaś ostatniej na dzień 25 sierpnia 2013 r.

W razie powstania zaległości w spłacie kredytu spowodowanych brakiem spłaty rat lub spłaty w kwotach niższych niż ustalone wierzyciel pierwotny uprawniony był do naliczenia odsetek od zaległego kapitału – liczonych od dnia następnego po upływie daty wymagalności spłaty raty kredytu do dnia zapłaty, w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP. Ponadto pozwana zobowiązana była – w przypadku niewykonywania przez nią zobowiązań wynikających z umowy – ponosić związane z tym koszty monitów oraz inne wynikające z „Taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...)Bank S.A.” (dowód: umowa kredytu o numerze (...), zawarta w dniu 26 sierpnia 2008 r. pomiędzy (...)Bank S.A. z siedzibą w W. a S. B. – k. 13-16).

Wysokość zadłużenia pozwanej z tytułu wyżej wskazanej umowy na dzień wniesienia pozwu, tj. w dniu 11 czerwca 2014 r., wynosiła 6.905,82 zł.

Pozwana do dnia zamknięcia rozprawy nie spłaciła powyższej należności.

Pismem z dnia 13 grudnia 2013 r. S. B. została poinformowana o przelewie wierzytelności wynikającej z umowy kredytu o numerze (...) na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W., a także wezwana do zapłaty kwoty 6.679,87 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 13 grudnia 2013 r. – k. 17-18).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wydaje wyrok zaoczny. W przypadku takim przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda dotyczące okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości, albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu lub nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r., III CRN 153/72, OSNC 1973/5/80). Sam brak odpowiedzi na pozew nie jest wystarczający do wydania wyroku zaocznego, w sytuacji gdy dowody i twierdzenia powoda są niekompletne i pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu.

Strona powodowa podała, iż (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. jest legitymowany do dochodzenia powyższego roszczenia z uwagi na zawartą w dniu 7 grudnia 2012 r. pomiędzy (...)Bank S.A. z siedzibą w W. a powodem umowę przelewu wierzytelności.

Wedle regulacji z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei § 2 art. 509 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i

stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Nie budzi wątpliwości, iż wierzytelność (...)Bank S.A. z siedzibą w W. – obecnie (...) Bank S.A. – została skutecznie zbyta na rzecz powoda, który w tym zakresie stał się następcą prawnym cedenta (sukcesja syngularna), a co za tym idzie podmiotem uprawnionym do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego na swoją rzecz.

W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197; zob. też art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym przelew jest bezskuteczny, wówczas gdy strony – wierzyciel i dłużnik – w umowie wyłączyły jego możliwość). Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywał na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W niniejszej sprawie uzasadnionych wątpliwości nie powinna budzić kwestia istnienia zobowiązania przysługującego wierzycielowi pierwotnemu. Zawarta pomiędzy pozwaną a (...)Bank S.A. z siedzibą w W. umowa pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 z późn. zm.). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 tej ustawy przez umowę kredytu konsumenckiego rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Treść wskazanej umowy została przy tym uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym umowa ta powinna określać m. in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10), skutki braku płatności (pkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14).

W ocenie Sądu strona powodowa w sposób należyty wykazała fakt powstania dochodzonego roszczenia, przedstawiając dowód w postaci zawartej pomiędzy (...)Bank S.A. z siedzibą w W. a S. B. umowy kredytu gotówkowego o numerze (...). Postanowienia powyższej umowy spełniają wskazane powyżej ustawowe wymogi co do treści umowy o kredyt konsumencki, nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa, ani nie zawierają klauzuli wyłączającej możliwość przelewu wierzytelności.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył przy tym dowodów wywiązania się przez pozwaną z warunków umowy, zawartej przez nią w dniu 26 sierpnia 2008 r. z (...)Bank S.A. z siedzibą w W.. S. B., pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy i doręczenia odpisu pozwu, nie zakwestionowała istnienia i wysokości zobowiązania, nie podjęła również żadnych czynności mających na celu wykazanie, że jakakolwiek część dochodzonego od niej w niniejszym procesie roszczenia została spełniona na rzecz wierzyciela, albo że wysokość jej zobowiązania jest inna niż to wykazał powód.

Sąd uznał zatem tę okoliczność za przyznaną przez pozwaną na podstawie art. 230 k.p.c..

Na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez pozwaną, Sąd ustalił, iż zadłużenie z tytułu powyższej umowy o kredyt konsumencki w dniu wniesienia pozwu wynosiło łącznie 6.905,82 zł.

Na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie powoda o zasądzenie od dochodzonej pozwem kwoty 6.711,88 zł odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas

opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze, iż w chwili wniesienia pozwu dochodzona wierzytelność była już wymagalna, Sąd orzekł w przedmiocie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu.

Dlatego właśnie Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. – zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu.

Pozwana przegrała sprawę w całości, a więc na niej ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez tego ostatniego kosztów procesu.

Na zasądzone od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu składa się uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w wysokości 250,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,00 zł.

Należne stronie powodowej od pozwanej koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały przez sąd zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Sąd nie procedował przy tym nad zgłoszonym przez powodowy fundusz w pozwie wnioskiem o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej prowizji e-C. w wysokości 1,56 zł, gdyż powód nie wykazał w toku postępowania, iż rzeczywiście owe koszty poniósł.

Nie można bowiem przy orzekaniu o kosztach procesu tracić z pola widzenia tego, że istotą zasady odpowiedzialności za koszty procesu, sformułowanej w art. 98 § 1 k.p.c., jest zwrot przez stronę przegrywającą przeciwnikowi procesowemu jedynie rzeczywiście poniesionych kosztów, co nie pozwala na obciążenie strony przegrywającej kosztami, których rzeczywiście strona przeciwna nie poniosła. Innymi słowy: nieuiszczone koszty sądowe nie są elementem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, o jakich mowa w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I CZ 129/10, LEX nr 1102844; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., I CZ 84/12, LEX nr 1341657)._